

Başkalarının Kusurlarını Görmek

Yozgat'tan okuyucumuz: “Bulunduğum ortamda arkadaşların bâzı kusurlarını görüyorum. Gerek ibâdetlerinde, gerekse sünnet-i seniyyede, bunlardan bazıları onları şirke götürecek nitelikte. Ben bunları bazen uyarma ihtiyacı duyuyorum ve uyarıyorum. Onlar ise, Allah ile kul arasına girilmez ve herkesin bildiği kendine yeter diyorlar. Bunlara nasıl cevap verebiliriz?”

1- Öyle anlaşıyor ki, kendimizden fazla etrafımızla ilgiliyiz. Oysa efdal olan ve makbûle geçen arkadaşlarımızın kusurlarını görmek yerine, kendi kusurlarımızı görüp izâlesine çalışmaktır.

2- Çevremize karşı görevlerimizin en başında “iyi örnek” olmak gelmektedir.

3- Bazı durumlarda etrafımızı ve çevremizi uyarmak görevimiz de olur şüphesiz. Fakat, bu durumda;

a) Muhakkak yumuşak sözlü olmalıyız.

b) Muhakkak saygın ve nazik bir ifâde kullanmalıyız.

c) Sözü damarına değil, mutlaka kalbine işletmeliyiz.

d) Kendimiz yaşamadığımız bir meseleyi uyarı konusu yapmaktan kesinlikle kaçınmalıyız.

e) Samimî bir üslup kullanmalı, fazîlet satışı yapan üsluplardan uzak durmalıyız.

f) Gururlu değil; mütevâzı olmalı ve bunu geçici bir gaye için değil, kalıcı bir hayat prensibi olarak yaşamalıyız.

g) Uyardığımız ve zaman zaman uyarma ihtiyacı hissettiğimiz kişilerin diğer zamanlarda diğer problemleriyle de ilgilenmeli, kalbimizle onun kalbi arasında sıcak

bir iletişim köprüsü kurmalıyız. Her fırsatta bu köprüyü pekiştirmeli, çeşitli hatâlar ve olumsuzluklarla bu köprünün tahrip edilmesine meydan vermemeliyiz.

h) Eğer bütün bunlara rağmen davranışlarında olumlu bir gelişme izlememişsek; sabırlı olmalı, itham etmekten, kınamaktan, yargılamaktan ve başkalarının yanında küçük düşürmekten kaçınmalıyız ve ıslâhı için gıyâbında duâ etmeliyiz.